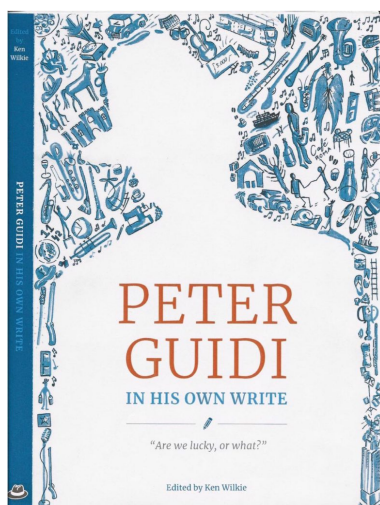

JAZZ OP PAPIER

EEN GEBOREN VERTELLER

Peter Guidi,
Ken Wilkie (red., voorw.),
Martha Maller (naw.)
Peter Guidi in his own write :
"Are we lucky, or what?"

[Amsterdam] :

Peter Guidi Foundation, 2021

151 pag. : ill. ; 24x17 cm.

ISBN 978-94-93226-16-6 pbk.

Prijs 25 euro.

www.peterguidifoundation.nl

Wie ooit een concert bijwoonde van een van Peter Guidi's bands met kinderen heeft dat ervaren als een wolk van geluk die over hem heen kwam. Als geen ander wist hij zijn enthousiasme en liefde voor de muziek op hen over te brengen. De kiem daarvoor werd gelegd tijdens zijn schooljaren in Glasgow. Hij had zich daar altijd wat geïsoleerd gevoeld, maar de wijze waarop zijn juf hem benaderde maakte veel goed. Het idee om hem speciale dingen te laten doen kwam spontaan en uit het hart: "it's simply caring. And it's how I teach too."

Het is een van zijn jeugdherinneringen die bepalend waren voor zijn verdere leven. Hij was al begonnen ze op te schrijven, toen hij, na dertig jaar aan de muziekschool in Amsterdam verbonden te zijn geweest, in 2017 afscheid nam. Hij had daar, tot veler waardering, meerdere bigbands geleid, wat resulteerde in een groot aantal prijzen en onderscheidingen.

Fluitist-saxofonist Peter Guidi (1949-2018) werd geboren in Glasgow, waar zijn Italiaanse grootvader was neergestreken om er in de industrie werk te vinden. Als Italiaanse immigrant had hij, mede ook als Rooms-katholiek binnen een overwegend Protestantse gemeenschap, te maken met vreemdelingenhaat. Ze werden schamper 'Eye-ties' genoemd; wij zouden zeggen: spaghettivreters. Maar zijn familie sloeg er zich, met veel bravoure, doorheen.

De hang naar het moederland bleef groot: grootvader leerde zijn vrouw kennen op een danspartij van Italianen in Schotland, vader vond een echtgenote op een familiefest in hun oorspronkelijke regio Toscane. En ook Peter heeft altijd nog een sterke band met het land van zijn afkomst gehad, zoals blijkt uit zijn memoires. En die gaan dan ook voor een belangrijk deel over culturele aangelegenheden die verband houden met de plaatselijke historie.

Voorzover het muziek betreft - en dan speciaal jazz - bleek hij al vroeg een bijzonder gevoel te hebben voor geluiden, zoals dat van zijn moeders naaimachine, het ritme (en de reuk) van stoomlocomotieven en het natuurlijk geluid van de wind die door een houten fluit heen blaast. Zijn vader speelde klarinet en had een voorliefde voor Amerikaanse crooners als Dino Crocetti, Vito Farinola, Anthony Benedetto, oftewel Dean Martin, Vic Damone en Tony Bennett! Peter leerde het zich allemaal zelf en na verloop van tijd volgden er optredens, eerst in Jersey, een van de Kanaaleilanden, waar zijn ouders naartoe waren verhuisd, daarna door heel Europa en tijdens cruises. Hij leert de Amerikaanse klarinettist Tony Scott kennen, die hem wijst op de zorg voor zijn gebit, en is getuige van een bot ingrijpen van baritonsaxofonist Gerry Mulligan tijdens een optreden van Scott, ook op bariton: "You can't play that horn man!"

Het zijn allemaal kriskras opgeschreven verslagen en indrukken, die Guidi door zijn vroegtijdig overlijden helaas niet kon afronden en waarin redacteur Ken Wilkie een enigszins chronologische ordening heeft proberen aan te brengen. De verhalen, of ze nu over jazz gaan of niet, zijn het stuk voor stuk waard om te worden gelezen, want Guidi is een geboren verteller. Een selectie van zestig foto's uit zijn persoonlijk archief verhoogt nog eens de waarde van deze liefdevolle uitgave. De tekst, hoewel in het Engels, is makkelijk te volgen. Mocht het ooit tot een Nederlandse versie komen, dan lijkt mij de vertaling van de ondertitel met het homoniem 'write' in plaats van 'right' nog een hele klus. Het omslag is van Lisa Dröes, die attributen als een naaimachine, een radio en een kasteel in een soort krans tekende, waarbinnen zich het silhouet aftekent van de man over wie het gaat, met hoed. **Jan J. Mulder**